

ham saa forjættelsesfuld som de smaa, hule Drøn, der lød op fra Graven, naar de tre Skovfulde Jord faldt paa Kistelaaget, — Dødsrigets Ekko, Intethedens Svar og trøsterige Forsikring.

Undertiden havde han spurgt sig selv, om det ikke vilde være det allerbedste ogsaa for Inger, ifald han døde. Hun var jo endnu ung og smuk. Rimeligvis vilde hun da gifte sig igen, og hun vilde saa nok blive fuldt ud lykkelig. Han havde ofte maattet tænke paa, om der ikke i hendes Uvilje mod den unge Proprietær Brück kunde skjule sig en instinktmæssig, ubevidst Frygt for hans mandige Skønhed og Kraft. Der var saa meget i Inger, der endnu slumrede, og som han for sit Vedkommende ikke havde haft Taalmodighed og maaske heller ikke Evne til at vække.

*

*

*

Et Par Dage senere sad de ved Eftermiddagskaffen inde i Pers Værelse, Inger i Sofahjørnet med noget Sytøj, Per henne ved Vinduet med en Cigar. Efterat der i nogen Tid ikke havde været talt, spurgte Inger:

„Skal jeg gaa?“

„Nej — hvorfor det?“

„Du ser ud, som om du helst vilde være alene.“

„Nej, slet ikke. Jeg er netop glad ved, at du sidder her.“

„Der er nu ogsaa noget, jeg gerne vilde tale lidt alvorligt med dig om.“

„Og hvad er saa det?“

„Ser du — jeg har tænkt paa, om det alligevel ikke vilde være rigtigst af os at komme herfra, før vi ligefrem tvinges til det. Du har jo selv talt om, at det begynder at blive lidt smaat med Fortjenesten. Det er vel ogsaa umuligt, at der i Længden kan blive tilstrækkeligt Arbejde for dig her.“

Per betragtede hende overrasket.

„Hvordan er du kommen til at tænke paa det netop nu?“

„Aa, vi har jo da talt om det saa ofte.“